

Όταν είσαι παιδί υπάρχουν μόνο δύο ηλικίες: Τα παιδιά και οι μεγάλοι.

Στην εφηβεία τρεις: Τα μικρά, «εμείς» κι οι γέροι.
Γέρος θεωρείται όποιος είναι πάνω από... τριάντα.

Στα τριάντα, λίγο πριν-λίγο μετά, δεν είσαι κάτι συγκεκριμένο.
Μπορεί να είσαι γονιός, αλλά μπορεί και να ζεις σαν έφηβος. Δεν είσαι νέος.
Οι δεκαοχτάχρονοι σε σέβονται ή σε κοροιδεύουν, όταν προσπαθείς τόσο σκληρά ν' αποδείξεις ότι είσαι σαν κι εκείνους.

Επειτα γίνεσαι σαράντα κι όλοι οι εικοσάρηδες σε λένε κύριο/κυρία.
Εσύ μπορεί να νιώθεις τζόβενο, παρά τους πόνους στη μέση και τον πρωινό πονοκέφαλο - αν τύχει να πιεις λίγο παραπάνω.

Αν είσαι γυναίκα μπορεί να έχεις μεγάλη επιτυχία με τα πιτσιρίκια (20+) και τους τριαντάρηδες, που ξέρουν ότι μια σαραντάρα θα αποδώσει όσο δύο εικοσάρες. Οι γυναίκες, λένε, απελευθερώνονται σεξουαλικά μετά τα σαράντα. Γιατί περίμεναν τόσα χρόνια;

Αν είσαι άντρας, μάλλον θα 'χεις βγάλεις άσπρες τρίχες και θα 'χεις μάθει ότι το σεξ δεν γίνεται μόνο για να ικανοποιήσεις το εγώ σου. Γιατί έπρεπε να φτάσεις σαράντα, για να το καταλάβεις;

Στα σαράντα δεν είσαι γέρος, ούτε νέος. Μεσηλικας δεν θεωρείσαι ακόμα, αλλά νιώθεις τον χρόνο να σε πιέζει...

Αν έχεις ένα παιδί στην εφηβεία ετοιμάζεσαι για τη λαιμητόμο. Θέλοντας και μη, θα γίνεις πιο συντηρητικός από το παιδί σου κι αυτό θα σε καρατομήσει.

Θα πρέπει να του πεις, για πρώτη φορά, να χαμηλώσει τη μουσική στο δωμάτιο του. Θα το κατσαδιάσεις αν γυρίσει στις 3 το πρωί - ειδικά αν έρθει μεθυσμένο. Θα του πεις να απομακρυνθεί από εκείνη την παρέα, που είναι κακή επιρροή - νεοναζί του κερατά είναι...

Θα προσπαθήσεις να το πείσεις ότι η συγκεκριμένη ερωτική απόρριψη δεν έχει τόση σημασία, ότι θα γνωρίσει πολλούς ανθρώπους ακόμα, ότι θα ερωτευτεί πολλούς ανθρώπους ακόμα, και δεν καταλαβαίνεις εκείνο το «πεθαίνω από έρωτα» που σου λέει.

Θα του πεις ότι πρέπει να διαβάζει, όσο απαίσιο κι αν είναι το εκπαιδευτικό σύστημα - το σχολείο - οι καθηγητές... Ίσως να του πεις ότι πρέπει να 'χει, πέρα απ' τα όνειρα του, κι ένα πτυχίο, μια δουλειά για να βγάζει τα προς το ζην.

Και τότε καταλαβαίνεις ότι έχεις αρχίσει να γερνάς.

ΜΕΓΑΛΩΝΟΝΤΑΣ

Συντάχθηκε απο τον/την Chris Soupos

Κυριακή, 29 Νοέμβριος 2015 19:00 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 24 Νοέμβριος 2020 00:40

Ίσως να φταίνε οι ευθύνες, ίσως η κούραση, ίσως η απογοήτευση, ίσως η γνώση, αλλά ό,τι και να 'ναι, όπως κι αν το πεις, δεν πιστεύεις πια, δεν πιστεύεις με όλη σου την ψυχή στα όνειρα.

– Θ' αλλάξω τον κόσμο, σου λέει το παιδί σου.

– Αυτός ο κόσμος δεν θ' αλλάξει ποτέ, Κεμάλ, του απαντάς εσύ.

Μόλις θα πεις αυτή τη φράση (αυτός ο κόσμος δεν θ' αλλάξει ποτέ), να το ξέρεις: είσαι γέρος.

Είναι σπάνιο, πιο σπάνιο κι από τ' άσπρα κοράκια, ένας γέρος να πιστεύει ότι ο κόσμος μπορεί να γίνει δίκαιος, έστω λίγο καλύτερος. Κι είναι σχεδόν απίθανο αυτός ο γέρος να πιστεύει ότι μπορεί - ο ίδιος - ν' αλλάξει τον κόσμο.

– Το μόνο καλό στα γηρατειά, λέει ο ήρωας του Λιντς, είναι ότι έμαθες πια ν' αφήνεις τα μικροπράγματα να πέφτουν κάτω και να δίνεις σημασία μόνο σ' αυτά που έχουν σημασία.

Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που μπορεί να κάνει ο άνθρωπος: Ν' αφήσει τα μικροπράγματα να πέσουν και ν' απολαύσει τις τελευταίες στιγμές. Γιατί καθένας, όσο θρήσκος και να 'ναι, ξέρει ότι μετά τον θάνατο δεν πρόκειται να ξαναφάει σοκολάτα.

Όχι. Στον Παράδεισο δεν υπάρχουν σοκολάτες. Ούτε Guinness. Ούτε σεξ. Γι' αυτό πολλοί προτιμούν την Κόλαση για να περάσουν την αιωνιότητα.

Είναι αστείο, είναι βιολογικό, είναι επιφανειακό, δεν ξέρω τι είναι, αλλά μοιάζει πολύ αληθινό.

Τα όνειρα είναι ευθέως ανάλογα της ερωτικής επιθυμίας.

Η ζωή είναι απόλυτα συνδεδεμένη με το σεξ.

Οι έφηβοι είναι πνιγμένοι στις ορμόνες. Το φιλί, και μόνο αυτό, είναι big bang, είναι

καταποντισμός, είναι θεός.

Ορμόνες και όνειρα, αυτό είναι το υλικό της εφηβείας.

Έπειτα, μέρα με τη μέρα, χρόνο με το χρόνο, δεκαετία με τη δεκαετία, φθίνει η ερωτική επιθυμία, τα όνειρα κάνουν παρέα με τους συμβιβασμούς, τις υποχρεώσεις, τις ευθύνες. Συνεχίζεις να σκέφτεσαι το σεξ, αλλά δεν έχεις αρκετό χρόνο ούτε διάθεση, άσε που πρέπει να ξυπνήσεις πρωί για να πας τα παιδιά στο σχολείο.

Η ατζέντα σου γεμίζει υποχρεώσεις και κάπου εκεί, αν υπάρχει κενό, γράφεις: Sex; (με ερωτηματικό πάντα).

Έπειτα ξεκινάς να μην το θεωρείς τόσο σημαντικό, όπως το λέει κι ο Φέστινγκερ: «Αφού δεν το κάνω, πρέπει να πιστέψω ότι δεν αξίζει τον κόπο» κι είσαι ακόμα στα σαράντα κάτι...

Το σώμα σου ζητάει, θέλει, μπορεί. Η ψυχή σου διψάει, τ' αγαπάει, το περιμένει. Αλλά η ζωή είναι δύσκολη κι ο χρόνος λίγος και πώς να κάνεις σεξ με τρία παιδιά στο σπίτι;

Πριν να το καταλάβεις: είσαι πενήντα-εξήντα-εβδομήντα και πλέον δεν νοιάζεσαι για το σεξ. Ούτε ονειρεύεσαι.

Το σώμα σου δεν αντέχει, χρόνο έχεις λίγο...

Κοιτάς τις φωτογραφίες σου, τότε που ήσουν σαράντα ένα-δύο-τρία-πέντε-οκτώ, και καταλαβαίνεις ότι παρά τις αβαθείς ρυτίδες ήσουν όμορφη... Ότι παρά τα γκριζα μαλλιά ήσουν γοητευτικός.

Ο άνθρωπος σου έχει φύγει πια...

Κοιμάσαι. Μόνος στο διπλό κρεβάτι.

Θυμάσαι: Εκείνο το βράδυ, που είχε φορέσει το φόρεμα χωρίς εσώρουχα και χορέψατε κολλητά, στο σαλόνι, ένα βράδυ καθημερινής, με τη Billie να τραγουδά: «Someday he'll come along...»

Θυμάσαι. Πώς πέσατε στον καναπέ, στη καρέκλα, στο πάτωμα, στο κρεβάτι, ξανά στο πάτωμα, στον τοίχο, στο κρεβάτι, στο πάτωμα, μέχρι που η νύχτα παραδόθηκε στη μέρα, κι εσείς παραδοθήκατε στον ύπνο, χαρούμενοι, ευτυχισμένοι, νέοι, χωρίς να έχει καμιά σημασία τι ώρα είναι και τι μέρα ξημερώνει και τι χρονιά.

ΜΕΓΑΛΩΝΟΝΤΑΣ

Συντάχθηκε απο τον/την Chris Soupos

Κυριακή, 29 Νοέμβριος 2015 19:00 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 24 Νοέμβριος 2020 00:40

Θυμάσαι:

Λίγο πριν κλείσεις τα μάτια την κοιτάξεις στα μάτια κι είπες: «Αν πέθαινα τώρα δε θα μ' ένοιαζε»

Θυμάσαι:

Εκείνη γέλασε. Λίγο πριν αποκοιμηθεί.

Θυμάσαι... Και μετά κοιμάσαι...

{jathumbnail off}

Κράτα το